

Het dagboek van

Nurdius Maximus

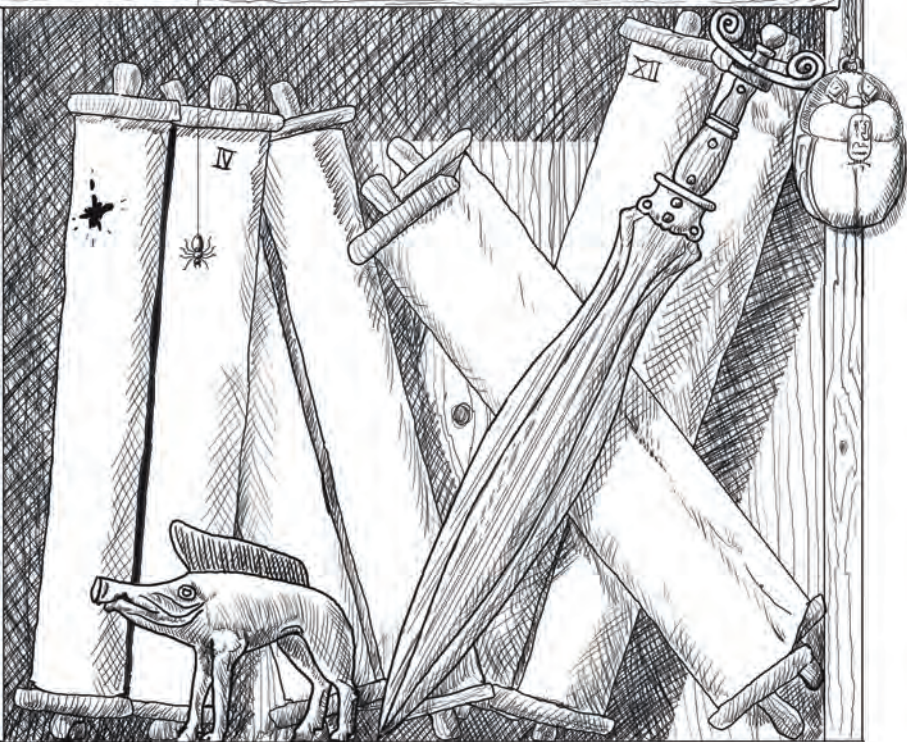
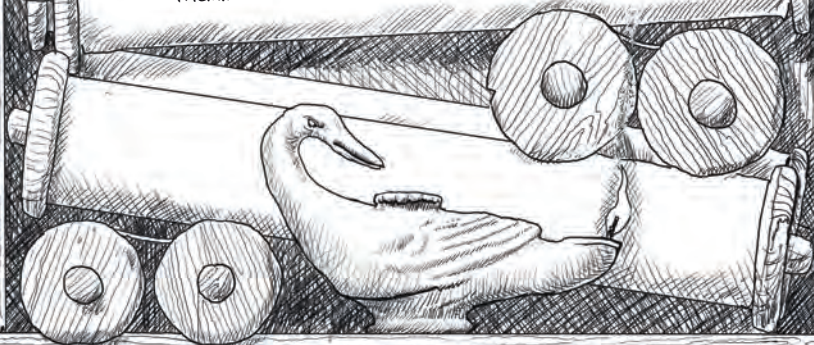
IN DE LAGE LANDEN

TIM COLLINS

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Deze ZWAAR GEHEIME papyrusrollen zijn van Nurdius
Maximus uit Rome. VERBODEN TE LEZEN.

Ma en Pa

Mijn beste vriend, Linos

Gisila van de
barbaarse stam

De SAAIE leraar
Lucius

DIT DAGBOEK IS VAN:
NURDIUS MAXIMUS
LEEFTIJD: 13 JAAR
SOMS EEN ROMEINSE
HELD (echt waar!)

Wigmar, hoofdman van
de barbaarse stam

Onze glorieuze leider,
Julius Caesar

Bertgot van de
barbaarse stam

Eenhoorn, een niet
bestaand beest

Wild zwijn, een
wel bestaand beest

Domitius,
een soldaat

V SEPTEMBER

Dit is geweldig! Julius Caesar stuurt pa naar de uiterste rand van de wereld en ik mag ook mee!

Onze glorieuze kalende leider kwam vanochtend langs om pa van alles over zijn nieuwe opdracht te vertellen. Hij moet een groep soldaten naar een legerkamp aan de rivier de Rijn brengen, dat is aan de rand van de wereld.

We gaan beschaving brengen naar de stinkende barbaren die daar wonen, wat een eervolle en nobele taak is.

Pa kreunde hardop, wat nogal onbeschoft was. Wat is zijn probleem? We gaan op avontuur naar de rand van het onbekende. Dat is toch geweldig?

Het verbaasde Caesar dat ik ook mee wilde. Hij zei dat die gebieden heel modderig waren en dat het er krioelde van de gevaarlijke beesten, eenhoorns bijvoorbeeld.

Hij is blijkbaar vergeten wat een geweldige held ik ben. Er is meer voor nodig dan een beetje modder en wat rare dieren om mij ervan te weerhouden de glorie van Rome naar een duistere uithoek van de wereld te brengen.

VI SEPTEMBER

Nog meer geweldig nieuws! Ik heb Linos net over onze missie verteld en hij zegt dat hij ook mee komt. Dat had ik niet verwacht, omdat hij het zo druk heeft met zijn plaswasserij.

Vanaf de dag dat hij die heeft geopend, is hij alleen nog maar bezig de beste plas te vinden om kleren in te wassen. Hij brengt al zijn tijd door met stampen op tunieken en toga's in enorme vaten dampende urine.

Maar nu heeft hij een jongen ingehuurd die Vitus heet om voor hem te werken. Vitus is de enige persoon die Linos ooit heeft ontmoet die net zo veel weet over plas als hijzelf. Hij hoeft alleen maar even te snuffelen aan een nieuwe voorraad plas en hij weet meteen voor welk soort vlekken hij die moet gebruiken.

Hij is ook een echte kenner van oorsmeer en hoopt op een dag een oorsmeer-sandalenpoetserij naast de wasserij te openen.

Ik hoop dat het hem zal lukken. Het vervult me met trots dat iedereen in deze stad iets kan bereiken met zijn talenten, ook al bestaan die talenten alleen uit het opsporen van goede kwaliteit oorsmeer.

Linus vertrouwt zijn bedrijf zolang aan Vitus toe, dus hij kan met mij mee naar de rand van de wereld.

VII SEPTEMBER

Ik verheug me nog steeds op mijn reis, maar ik heb een paar teleurstellende dingen gehoord.

Om te beginnen gaan we niet met de wagen, omdat de weg te modderig is. We zullen dus te paard gaan en in tenten van geitenleer slapen.

Ik weet dat ik dit juist leuk zou moeten vinden omdat ik dol ben op avontuur, maar ik vind de wagen geweldig. Hij is comfortabel en er is ruimte genoeg voor een heleboel papyrusrollen en een noodvoorraad muizen in honing.

Op de rug van een paard kan ik alleen de rollen meebrengen waarop ik dit dagboek schrijf, en maar drie zakken met muizen.

Ik vroeg pa om me door zijn beste soldaten te laten dragen in een draagstoel, maar dat wilde hij niet. Hij geeft me nooit mijn zin!

En dan blijkt ook nog dat we niet eens echt naar de rand van de wereld gaan. Er ligt land voorbij de rivier, maar niemand heeft het ooit verkend. Jammer. Ik had me erop verheugd om over de rand van de wereld te kijken.

Onze soldaten hebben een paar barbaren aan de overkant van de rivier gezien, en dat zijn degenen die we beschaving gaan bijbrengen. De bofkonten!

De soldaten brengen pijlen en speren mee zodat we onszelf kunnen beschermen als de inboorlingen vervelend zouden doen. Ik hoop dat ik niet met zo'n speer hoef te gooien. Die dingen zijn best lastig.

Maar ik geloof niet dat er geweld zal zijn.
Als ze mij maar laten spreken tot de wilden,
overtuig ik ze er zo van dat ze zich bij het
geweldig Romeinse Rijk aan moeten sluiten.
Ik ben heel goed in toespraken.

VIII SEPTEMBER

Mijn leraar Lucius kwam vandaag langs om me les te geven over de plek die ik ga bezoeken. Het lijkt me een erg rare plek.

Het land is er blijkbaar zo plat en nat dat er bij eb eilanden verschijnen die bij vloed weer verdwijnen. Dus je weet nooit zeker of je het einde van het land hebt bereikt. Zo denk je dat je de zee hebt gevonden, duikt er opeens weer een eiland voor je op.

Zoals je zou verwachten van zo'n land, zijn de bewoners erg raar. Ze worden geboren met paardenhoeven in plaats van voeten, zodat ze gemakkelijker door al die modder kunnen lopen. En ze hebben enorme oren die ze om hun lijf wikkelen om zich tegen de kou te beschermen.

Ze kunnen dus vast heel goed horen en ik neem aan dat ze met gemak door de modder lopen, dus het zou moeilijk zijn om tegen ze te vechten. Dat is waarschijnlijk de reden waarom Caesar briljante sprekers als ik mee wilde sturen. Het is beter om ze met goede argumenten over te halen dan om te proberen ze te overweldigen.

Om de plek te bereiken waar deze gehoefde wezens wonen, moeten we door landen met andere barbaren reizen. Die hebben belachelijke snorren, en rare leiders die 'druiden' heten. Deze druiden eten maretak uit eiken en denken dat je na je dood terugkeert in een nieuw lichaam. Ik hoop dat ik de volgende keer een sterker lichaam krijg. Dan zou ik geen moeite hebben met speerwerpen.

Ik (in mijn volgende lichaam)

Je moet dit soort barbaren niet boos maken, want dan verbranden ze je in een enorme man, gemaakt van vlechtwerk. Ik denk dat we maar beter heel snel door het gebied kunnen reizen waar dit soort lui woont.